

L'aparell de l'Estat espanyol, des del Tribunal Constitucional fins al Ministeri d'Afers Estrangers, i tots els engranatges ideològics i mediàtics que el Govern alimenta es mobilitzen contra el procés sobiranista de Catalunya.

El pes brut de l'Estat

Mariano Rajoy i José María Aznar en un acte de la Fundació Faes, think tank del PP que ha editat un opuscle amb vint arguments de resposta al sobirisme.

El Ministeri d'Afers Estrangers i Cooperació distribueix entre les seves ambaixades i consolats un document perquè el cos diplomàtic escapci qualsevol dubte sobre la possibilitat d'una Catalunya sobirana; el Tribunal Constitucional declara nul·la la declaració de sobirania del Parlament; la FAES, el *think tank* del PP, elabora un argumentari contra les raons dels que defensen el dret a decidir; l'anomenada Brunete mediàtica apunta contra l'Assemblea Nacional de Catalunya i la qualifica de "colpista" i el CNI –el servei d'intel·ligència espanyol– ja fa un any que va reforçar la seva presència a Catalunya –i no per la possible existència de gihadistes en terres catalanes.

Consolar les ambaixades. Afers Estrangers és, paradoxalment, el ministeri més actiu en la propaganda antisobiranista –o en la contrapropaganda– i el seu titular, José Manuel García-Margallo, el més tenaç dels ministres

a l'hora de bastir un discurs contra les aspiracions d'una majoria de les forces polítiques catalanes de votar el model de relació amb Espanya. Pot ser també que aquesta sigui una impressió provocada perquè la feina d'Estrangers és pública i notòria mentre que la d'altres carteres s'oculta intencionadament: l'activitat del Ministeri de l'Interior, per exemple, podria ser més discreta, i fins i tot secreta, si es té en compte que és qui controla els serveis d'informació de l'Estat.

El ministeri de García-Margallo va enviar, a finals de 2013, un text a les seves 129 ambaixades i 92 consolats, titulat *Por la convivencia democrática*. El document fa 240 pàgines i pretén semblar un manual didàctic sobre el conflicte, tot i que el missatge és que no és un conflicte real sinó un artífici inventat pels nacionalistes. El sumari es divideix en "Aspectes polítics i constitucionals", "Davant la globalització", "Marc jurídic internacional", "Aspectes històrics", "Aspectes cultu-

ral", "Sobre la lleialtat als ciutadans i a les institucions: la transgressió dels principis ètics i de conducta individual i política", "Aspectes econòmics", "Per la concòrdia, davant la voluntat de no conuiu: exigències de l'ètica cívica" i "Resum executiu, a tall de conclusió".

Sota aquesta pàtina divulgativa, es fa molt evident la parcialitat dels arguments utilitzats i les cites seleccionades per reforçar-los: n'hi ha moltes, de polítics, governants i intel·lectuals espanyols, catalans i europeus però sempre confirmen la tesi que defensa el text.

El document hi dedica unes deu pàgines a les diferències entre els casos de Catalunya i Escòcia, que celebra un referèndum pactat amb el Regne Unit, el 18 de setembre: "El govern britànic va deixar en el seu moment molt clar que el Parlament d'Edimburg no podia actuar unilateralment, cosa que hauria estat impugnada d'arrel. El que s'ha fet, perquè ho permet el marc legal britànic –ben diferent del nostre– és transferir puntualment la competència de la convocatòria de consulta des de Westminster a Edimburg, possibilitat emanada de la mateixa sobirania del Parlament britànic i contemplada a l'article 30 de l'Acta d'Escòcia de 1998, que si fa no fa és, en els nostres termes, una mena d'Estatut d'Autonomia".

Aquest sistema de posar d'acord Edimburg i Westminster podria ser equiparable al que aquesta setmana presenten tres parlamentaris catalans al Congrés dels Diputats en demanar la transferència de la convocatòria de consultes a la Generalitat de Catalunya.

La resposta que el mateix document dona a aquesta possibilitat és succincta: "La nostra Constitució consagra la nació espanyola com una realitat política i social anterior a la Constitució mateixa. Per tant, la unitat nacional és el fonament de la nostra Constitució".

L'estratègia del Ministeri d'Afers Estrangers es reforça, des de fa temps, amb un atac coordinat a les accions d'Estrangers de Catalunya per part dels mitjans més propers al partit que governa Espanya amb majoria absoluta. La Brunete mediàtica incideix sovint en la despesa que implica cada viatge oficial de la Generalitat, les seves delegacions i les seves oficines de promoció comercial en un context de crisi com l'actual –sense comparar mai la despesa catalana amb les d'altres comunitats ni, evidentment, la factura estatal de les ambaixades.

La història segons la FAES. El document del Ministeri d'Afers Estrangers té lleugeres semblances amb l'argumentari que la fundació FAES, el *think tank* del PP, ha publicat per contradir les raons de sobiranistes i independentistes catalans: “20 preguntas con respuesta sobre la secesión de Catalunya”. Alguns dels seus enunciats

són sospitosament coincidents: la Faes es demana en un capítol si “¿La Constitución y el Estatuto de 1979 fueron queridos por los catalanes?” mentre que el text del ministeri titula “¿Cómo fue acogido en Cataluña el Estatuto de Cataluña de 1979?”.

Tot i això, el document de FAES és un pamflet d'arguments lleugers i escassa profunditat, al costat del document transferit per Estrangers als seus diplomàtics. Només cal veure com defensa la “relació compartida” entre Catalunya i “la resta d'Espanya” des del segle XII fins ara i tot seguit obvia els sis segles que separen el XII del XVIII: “El que ha passat des de llavors [1714] no té res a veure amb una confrontació interior, sinó amb la continuïtat d'un llarg camí comú iniciat almenys al segle XII, una història compartida entre Catalunya i la resta d'Espanya. Va haver-hi catalans a la liberalització del comerç americà del segle XVIII. N'hi va haver lluitant

per la independència d'Espanya i a les Corts de Cadis. N'hi hagué a les guerres carlines, a tots dos bàndols. N'hi ha hagut en tots els episodis que componen la història espanyola”.

El frontó judicial. L'aparell de l'Estat el formen els cossos d'alts funcionaris d'institucions públiques, com ministeris o ambaixades però també agències estatals presumptament independents i bona part de l'estructura del poder judicial amb el Tribunal Constitucional (TC) al punt més alt de la piràmide. Fa unes setmanes, el TC, que es pot considerar responsable de l'espurna que va fer encendre la ciutadania catalana –la retallada d'un Estatut de Catalunya aprovat per les Corts espanyoles i pel poble català en referèndum–, va declarar nul·la i inconstitucional la declaració de sobirania aprovada pel Parlament de Catalunya el gener de 2013. Aquesta declaració era un pas lògic perquè Catalunya, com a sub-

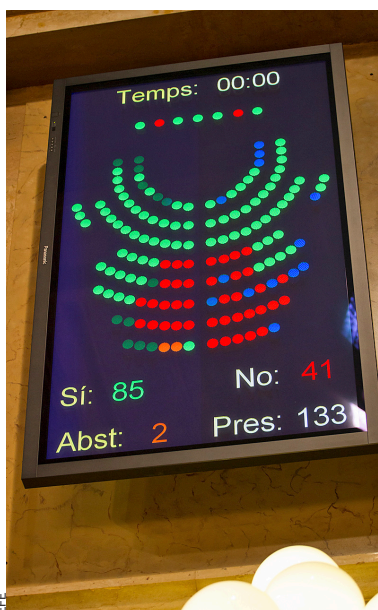
La declaració de sobirania del Parlament de Catalunya –a la foto, el moment posterior a l'aprovació– ha estat declarada inconstitucional pel TC.

jecte sobirà, pugui traslladar als seus ciutadans la decisió del futur de les relacions amb Espanya. El TC, presidit per un magistrat, Francisco Pérez de los Cobos, que en la seva joventut va esquinçar la Carta Magna (vegeu EL TEMPS-1520), va votar per unanimitat la nul·litat d'una declaració política. El portaveu parlamentari de CiU, Jordi Turull, manifestava, sobre la sentència, que “volen portar el debat sobre el dret a decidir a l'àmbit jurídic quan és un debat exclusivament de voluntat política”. Evidentment, la voluntat política podria desencallar el procés –fins i tot es podria reformar la Constitució–, però ni el PP governant ni el PSOE estan disposats a fer-ho i, lògicament, la barrera judicial –precisament perquè el Constitucional és un tribunal fortament controlat per aquests dos partits– és la primera que l'Estat pensa fer servir per barrar el pas a les urnes.

Fins i tot n'hi ha que pensen que aquest és l'únic camí que ha de seguir l'Estat per desmuntar l'envit sobiranista. Alfons López Tena opina que, tal com plantegen la consulta CiU i ERC, a l'Estat només li cal recórrer contra la llei de consultes i dir no. “CiU i ERC tenen un pacte de governabilitat en el qual diuen que volen fer una consulta legal; després han dit que les vies per fer-ho legalment, totes cinc, necessiten el permís espanyol o bé un permís específic que demanen aquesta setmana al Congrés, o que no és recorri contra la llei de consultes al TC –en definitiva, que tinguin el permís espanyol. Per tant l'únic que ha de fer l'Estat és no donar el permís. Ells mateixos se sotmeten”.

El front judicial continuarà sent el principal frontó que retornarà la pilota al camp dels parlamentaris catalans. És més que probable que la llei de consultes que prepara el Parlament pateixi un recurs en contra també davant del TC –només obre un dubte l'esclatxa

El text de la FAES és lleuger i superficial al costat del redactat per Afers Estrangers

El Tribunal Constitucional ataca les declaracions polítiques del Parlament (com la de sobirania, a dalt) mentre la Brunete mediàtica i el sindicat d'extrema dreta Manos Limpias apunten contra l'ANC, organitzadora de la Via Catalana (imatge de la dreta).

temporal que el TC pugui deixar oberta mentre reacciona davant del previsible recurs.

Mitjans d'Estat. L'aparell mediàtic del partit que governa l'Estat –i bona part del que dona suport a l'opositor PSOE– lliura mentrestant batalles contra els moviments que demanen la independència però no estan emmarcats en l'estricta política de partits. La diana de les seves fletxes és ara l'ANC, la convocant de la multitudinària Via Catalana de l'últim 11 de Setembre, tot i que també Òmnium Cultural ha rebut algun dard. El que ha provocat la ira de diversos diaris de la Brunete, i també d'*El País*, és un document que l'ANC encara no ha posat a votació, el full de ruta 2014-2015. L'editorial d'*El País* del passat 18 de març no feia servir colp d'estat com altres mitjans, sinó colp de mà, però destil·lava la mateixa acusació. Literalment, l'editorial deia: “En el riu tèrbol es mou com peix a l'aigua l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). És un organisme assembleari manejat per una militant d'Esquerra i amb el suport ampli del Govern de Mas. L'ANC va convocar amb èxit notori les manifestacions dels dos últims

11 de Setembre. Enlairada pel triomf i ensuperbida per la genuflecta actitud que li va dispensar el poder autònom democràticament elegit, acaba de fer un salt al buit que només pot acabar malament. Aquesta organització reclama ‘el carrer’ com cosa seva i ha acordat un ‘full de ruta 2014-2015’ que constitueix el disseny mil·limètric d'un colp de mà contra la democràcia representativa, a través de la imposició unilateral d'una separació del conjunt d'Espanya”.

I continuava encara l'editorial d'*El País*: “La seva estratègia incorre en greus manipulacions. Si la consulta del 9 de novembre fos impossible, demana a la Generalitat que convoqui eleccions plebiscitàries; una cosa impossible, perquè tots dos termes, elecció (entre diverses opcions) i plebiscit (la ratificació d'una de sola) són incompatibles. Prepara per després una declaració unilateral d'independència, el 23 d'abril de 2015, i propugna de seguida ‘actes d'exercici de sobirania’ consistents a prendre ‘el control efectiu del país’, ports, aeroports i altres instal·lacions energètiques. Aquest manual es repunta amb la contínua creació de fins a vuit institucions i organismes configurats no a les urnes sinó pel carrer. Totes elles

L'atac contra l'ANC ha fet convergir la Brunete mediàtica, 'El País' i l'ultradretà Manos Limpias

manipulades per l'ANC, sense regles ni empara legal, i en oberta ignorància del Congrés dels Diputats i el Parlament Català. No constitueix aquest projecte, per dir-ho suaument, un colp de mà, encara que sigui assembleari?”.

La presidenta de l'organització, Carme Forcadell, ha insistit simplement en el caràcter “democràtic i pacífic” de totes les accions de l'ANC.

Des de Madrid, un parlamentari català explica a EL TEMPS que el Govern i l'Estat, com diversos mitjans, intueixen ja que la força que empeny el procés

–“amb més ímpetu que els partits polítics”– és una organització assembleària molt potent “però sense els mecanismes de protecció que la llei atorga a les formacions polítiques” i, per tant, han decidit atacar l'ANC per tal d'afeblir-la.

El resultat immediat a les acusacions ha estat el creixement sobtat del nombre de socis de ple dret de l'ANC (de 22.000 a 25.000 en 11 dies) i dels adherits (de 33.131 a 55.000 en el mateix període). D'una banda. De l'altra, l'acció judicial del sindicat d'extrema dreta Manos Limpias demanant que s'il·legalitzi l'ANC. L'argument és que actua “contra l'ordre constitucional” i fa una “crida a la insurrecció”.

El CNI, la presència del qual ja es va reforçar a Catalunya a començament de 2013, ja deu estar investigant les tendències colpistes de la Colla dels Xiquets de Tarragona, la venerable actriu Montse Carulla o el cineasta Ventura Pons.

Alex Milián

Alcoi t'espera

3, 4 i 5 de maig, 2014

FESTES DE MOROS I CRISTIANS D'INTERÉS TURÍSTIC INTERNACIONAL

www.alcoiturisme.com

Venda de cadires:
Tel. 965540580

ticketmaster®

www.ticketmaster.es

Ajuntament d'Alcoi

Amb la col·laboració / Con la colaboración de

EDICIÓ 2014